

Дејан Алексић

ПОХВАЛА НЕРЕЧЕНОМ

I

Каткада, налик сећању на говор,
У сопствен бледим лик. Ту је још света,
Још пролазности оних које сретам,
Док ми о немост туче неко ново,
Неуко било које одгонетам.

Изван поредби опрост саопштења
Теже поднесем. Стога у мој корак
Туђа стизања стају, а за горак
Укус мог часа вечност још не мења
Горчину звезде поврх једног мора.

Тако, ја издан свиме што поменух —
Ко што лик који над водом се наже
Свим водама је занавек одражен —
Ништен стварношћу што у говор крену,
Стваран сам само оним што не кажем.

А шта, у ствари, узмогах ти рећи? —
„Велика вода увек нам је близа.”
Ил’ рекох: „Одраз нема своје иза.”
Не, све би се то могло још избећи;
Сећање трпи што говор не призна.

II

Стигох на време. У ваздуху већ је
Лебдео полен изнутра пренугих
Речи. Помислих: у тај прости утих,
Шта год да кажем, никада се неће
Вратити онај коме реч упутих.

А чекао сам, ипак — било кога.
И мада, кажем, пристигох на време,
Мада је сусрет предстојао — све ме
Још сећало је да сам сам, и стога —
Запитан оним што уста однеме.

Чеках именима свих ћутања земље,
Потоњих киша што, и када кажу,
Чине то слутњом жеђи у пејзажу,
Слепилом стопа, које потом немље
Над саопштењем утврђују стражу.

Ту сам одувек. Сретања су груба,
Јер прећутаног одређују вољу.
Прометнут стојим сам на пустопољу,
У со нереченог, попут сланог стуба
С људским обличјем. Причам својом сољу.

*

Све више знам да садашњости траже
Изборен лик свој у некаквом јуче,
Налик мирису ког ветри разлуче,
Упорном док је сећањем перважен.

Место на којем пољубац успева
Опрост је светлу пребеглом у плоти,
Миреном да кроз осмехе изгрева;
А знам све чвршће да тај знамен што ти

Нараста у дан, из безвремља пао,
Давно је једном осванут у мени.
Рећи ћу само: знај трајање као

Ехо мириса цветова пред увен,
Јер сваки трен се двојако свремени —
У једном никад и једном заувек.